

DRUHÁ KAPITOLA

Cestou späť do centra mesta som si začala obhrýzať kožu pri nechtoch. Zlozvyk od nervozity.

„Zas to robíš,“ napomenul ma Ethan. Chytil ma za ruku, čo mi zvyčajne pripadalo ako nežné gesto, no teraz to pôsobilo nepriateľsky. Popravde, môj zlozvyk ho poriadne vyťažal. Nechala som ruku v jeho dlani, aby som ho upokojila a utíšila si myseľ, ktorá pracovala na plné obrátky.

„Viem,“ odvrkla som.

„Len sa snažím...“

„Viem!“

„Hannah.“

Zaškrípala som zubami a chvíľu sme kráčali mlčky.

„Som veľmi hladná,“ hlesla som.

„Čochvíľa sa najeme,“ odvetil. „Trochu meškáme, ale určite sa pre nás nájde miesto.“ Hodiny ukazovali čosi po druhej. Obaja sme boli hladní. Možno v tom bol celý problém.

Kým sme prišli do reštaurácie, takmer sme sa nerozprávali, a skôr, ako nás stihli usadiť, Ethan si sadol k baru. Vždy to robil, keď sme sa hádali. Radšej viedol vážny rozhovor za

barom ako zoči-voči za stolom. Možno mu to pripadalo menej konfrontačné.

Prišiel nás privítať postarší čašník so sivými vlasmi po plecيا.

„Volám sa Reed,“ predstavil sa. „Som vám k dispozícii.“ Podal nám vlhké utierky na ruky s vôňou levandule a položil pred nás košík s pečivom.

„Dobrý deň,“ pozdravila som a vzala som si z košíka rožtek. Poďakovala som mu už s plnými ústami.

„Vitajte u nás,“ pokračoval. „Ako sa vám páči v Sonome?“

„Práve sme boli na ochutnávke vína v Bellosguarde,“ odpovedala som a chrúmala som druhý rožok. „Bolo tam nádherne a víno chutilo dokonale.“

„Takže vám dobre padne obed,“ poznamenal a podal nám jedálne lístky. „Tridsať rokov som učil decká v Chicagu, žil som v tom mrazivom meste a každý večer pred spaním som si hovoril, že jedného dňa sa presťahujem do vinárskej oblasti a už nikdy nevezmem do rúk lopatu na sneh. Chodieval som sem každé leto, vypomáhal som na farmách a v reštauráciách. Dokonca som si kúpil malý pozemok, kde som sa vždy utáboril. Mal som tam solárnu sprchu a všetko. Teraz na tom pozemku stojí malý domček, ktorý som postavil vlastnými rukami, a do práce chodievam pešo. A tá lopata na sneh? Použil som ju ako dekoráciu, visí nad kozubom. Vždy, keď ma niečo zarmúti, pozriem na ňu a pomyslím si: ‚Žijem svoj sen.‘ Toto je špeciálne miesto – môže tu žiť len určitý typ človeka.“

„Čo to znamená?“ zapojil sa Ethan.

„Veď viete...“ ukázal po miestnosti. „Jednoducho musíte byť určitý typ človeka.“ Žmurkol na mňa.

„Závidím vám, že tu žijete,“ poznamenala som. Ethan na mňa zazrel.

Obaja sme si prezerali menu. Bola som priveľmi hladná, aby som si vybrala. S istotou som vedela, že Ethan sa už vopred rozhodol na základe odporúčaní z TripAdvisora.

„Pán Reed,“ ozvala som sa, „budem potrebovať vašu radu. Čo máte z tohto menu najradšej?“

„Nuž, momentálne sú to cestoviny v omáčke s prepusteným maslom. Menu sa mení každý týždeň podľa toho, aké suroviny sú práve lokálne dostupné, a toto je naozaj špecialita. Ani nehovoriac o našom crème brûlée.“

„Presvedčili ste ma.“ Pozrela som na Ethana. „Nedáme si napoly tie cestoviny a niečo k tomu? Napríklad kačacie prsia?“ Ethan sa so mnou nerád delil o jedlo, ale vždy som sa opýtala.

Tentoraz sa ani neunúval povedať nie. Len odsekol: „Dám si steak s hranolčekmi, stredne prepečený.“

„Stredne prepečený? Určite?“ spýtal sa pán Reed.

„Presne tak,“ odvetil Ethan.

Čašník prikývol a zaznamenal si našu objednávku. Potom nám obom doniesol po pohári Pinotu noir a karafu s vodou. Bez slova sme si štrngli. Uvažovala som, čo si asi o nás pán Reed pomyslel. V reštauráciách sme hrávali hru, ktorú som volala Nešťastný párik. Hodnotili sme dvojice podľa toho, ako sa k sebe správali, či sa usmievali, rozprávali (toľko ľudí sa v reštaurácii vôbec nerozpráva, až uvažujem, načo vôbec niekam chodia), či sa muž postavil, keď žena šla na toaletu alebo sa vrátila, či boli slušní k personálu. Mali sme potom pocit, že sme na tom lepšie. A teraz sme sa my stali tým hašterivým párom. Ak pán Reed v duchu hral Nešťastný párik, mal k dispozícii kopy materiálu. Rozhodne hodnotil Ethanovu objednávku steaku. Čašníci to robievajú.

Možno ako ponuku na zmierenie, možno ako pozornosť podniku nám priniesol misku olív, takých, čo sa vám rozpúšťajú

v ústach. Také božské olivy som ešte nejedla. Potichu sme popíjali víno a vychutnávali olivy. Každý sme v servítke nechali hrbku kôstok.

„Tie olivy nemajú chybu,“ pochválila som.

„Pestujeme ich tu, vlastne priamo v mojej záhradke,“ vysvetlil pán Reed.

„Preto sú také dobré,“ usmiala som sa. Videla som, že Ethan sa za mňa hanbí. Nemal rád, keď som sa rozprávala s cudzími. On radšej pozoroval, ako sa zapájal. Ja som sa však rada zoznámala s novými ľuďmi – možno za to mohli moje korene na stredozápade. „Urobilo to na mňa dojem,“ povedala som Ethanovi, keď Reed odišiel, aby zistil, ako je na tom naše jedlo.

„Tie olivy?“ spýtal sa Ethan.

„Sú skvelé, ale nie tie som mala na mysli,“ odvetila som. „Reed. On urobil na mňa dojem. To, že šiel za svojím snom.“

„Hannah, nemôžeš stále len snívať. Občas musíš byť aj praktická. Celý život pracoval a teraz, keď je na dôchodku, si robí, čo chce. Pravdepodobne mu z Chicaga chodí slušný dôchodok a táto práca mu iba vyplní čas, aby sa nenudil.“

Reed sa vrátil, položil pred nás tanieru a dolial nám víno. Ochutnala som cestoviny – sladko slané a dokonale al dente. Ethan sústredene krájal mäso na maličké kúsky a zatiaľ zjedol len jeden hranolček.

„Cestoviny sú výborné,“ zhodnotila som. „Chceš ochutnať?“ Vložil si do úst ďalší hranolček a neodpovedal.

„Asi ma prešla chuť,“ tresla som vidličku na tanier.

„Priveľa chleba?“ spýtal sa.

„Nie,“ odsekla som. Ethan vedel, ako rada mám chlieb. Radšej ako zmrzlinu, sladkosti, víno či dokonca hranolčeky. Zbožňovala som chlieb – všetky druhy – od kukuričného chleba cez focacciu po toastový chlieb. Vlastne hlavne toastový.

To, ako sa z neho dajú ušúľať malé gulôčky. To, ako chutí s ríbezľovým džemom. Bolo to jediné jedlo z detstva, pri ktorom ma pochytila nostalgia a na ktoré som dostala chuť. Keď som bola malá, rodičia tvrdo pracovali, mama ako zdravotná sestra a oco ako vodič kamióna. Keď prišli domov, vládali len spať alebo pozeráť súťažné programy v televízii. Spomínam si, ako sme raz večer sedeli v obývačke, asi okolo šiestej, listovala som v knihe požičanej z knižnice a po očku som pozorovala, ako oco drieme v sklápacom kresle a mama na sedačke, a dúfala som, že mi niekto spraví večeru, až som si napokon natrela toastový chlieb arašidovým maslom a medom. Samozrejme, po tom všetkom, čo sa stalo, mi tie lenivé dni chýbali. „Ja by som napríklad nechcela premrhať život čakáním, kým sa mi splní sen, keď ho mám práve teraz pred sebou. Prečo by môj sen nemohol byť mojím životom?“ Do očí sa mi tlačili slzy. Z ničoho nič ma prevalcovali emócie. Naozaj som chcela žiť svoj vysnený život. „Pamätáš sa na tú pesničku *Working for the Weekend*? Pracujeme pre víkend? Prečo by sme nemali pracovať pre celý týždeň?“ Môj život v Iowe rozhodne nebol pestrý a ani zábavný. Vedela som, že vo svete ma čaká niečo viac, a šla som za tým.

„A čo iné sny?“ opýtal sa. Položil ruku na moju. Možno mi chcel pripomenúť dom so záhradou v Bedforde, kde postavíme aj obrovský domček na strome, taký, aký sme videli v televízii, a naše deti v ňom budú prespávať s kamarátmi... Byť v newyorskej štvrti Tribeca, ktorý som ani nevidela a prenajala si ho za časť uvítacieho bonusu od môjho nového zamestnávateľa, kde budeme spolu žiť po promóciách.

„Všetko sa deje z nejakého dôvodu,“ odvetila som.

„Vieš, že kecy o osude neznášam,“ povedal. Na túto tému sme viedli pretrvávajúcu diskusiu. Ja som v osud vždy verila, čo

ho ako zarytého ateistu hnevalo. Pre mňa to nebola otázka náboženstva, skôr akýsi pocit.

„No, ja v osud verím,“ oponovala som. „Nemyslíš si, že aj to bol osud, že sme sa my dvaja stretli?“

„Momentálne ani nie. Momentálne mám pocit, že nemáme vôbec nič spoločné.“

To bol úder pod pás. Postavila som sa. „Idem na záchod. Nejedz crème brûlée bezo mňa.“

Zvyčajne sme boli dokonale zladení. Hodnotili sme hostí v reštaurácii a vymýšľali si životné príbehy iných – za normálnych okolností by sme vykonštruovali celý román o ľuďoch v Bellosguarde, o otcovi posadnutom históriou, o synovi, ktorý sa chystá ujsť, o matke zavalenej prácou. Možno by sme hľadali možnosti, ako to tam rozbehnúť. Často sme trávili celé hodiny vymýšľaním marketingových nápadov pre stratové podniky. Robili sme to aj cestou autom: Čo by pomohlo tomu hotelu s ceduľou nakrivo a s jedinou hrdzavou dodávkou na parkovisku? Čo priláka kamionistov do obchodov na pumpe? Je chyba umiestniť v obchodnom dome koženú galantériu hneď vedľa kúpeľňového štúdia? Oplatí sa viac založiť si vlastnú predajňu sendvičov, alebo kúpiť licenciu na Subway? Bola to taká naša verzia *Šéfa v utajení*. Keď som sa však vracala k stolu, nemala som ani najmenšiu chuť vymýšľať príbehy.

„Čo sa s tebou porobilo?“ spýtala som sa a rozbila som karamelovú škrupinku na dezerte vypuklou stranou lyžičky.

„Začínam sa obávať o našu budúcnosť.“

„Prečo? Budeme spolu v New Yorku. Môžeme si navzájom poukazovať miesta, ktoré sme mali radi, keď sme tam bývali predtým. Než sme sa spoznali.“

„Budeme od rána do večera v robote. Nebude to ako počas štúdia. A v tom vinárstve som cítil niečo zvláštne. Ako keby sa ti tam páčilo až priveľmi. Okrem toho, viem, ako neznášaš New York.“

„Netuším, o čom hovoríš,“ pokrútila som hlavou, hoci sme obaja vedeli, že má pravdu.

Chvíľu sme mlčali. Do tohto momentu mi naše vyhlídky pripadali celkom isté. Mali sme tridsať rokov, čoskoro sme mali zavrieť magisterské štúdium a odštartovať plodnú kariéru. Ethan sa chystal založiť firmu s dvoma najlepšimi kamarátmi z Massachusettského technologického inštitútu. Mňa čakala úžasná príležitosť u Goldmana Sachsa. Jeho firme sa bude nepochybne dariť. Ja postupne budem stúpať po kariérom rebríčku. Mohli by sme žiť americký sen. Mohla by som mať život, o akom som vždy snívala – dom ako z reklamných strán *New York Times Magazine*, nábytok z luxusných katalógov a dve deti, ktoré by nikdy, nikdy nemuseli jesť toastový chlieb, ibaže by som sa rozhodla upiecť modernú, organickú verziu a vysvetlila im: „Toto jedávala mamina, keď bola malá.“ Všetko ležalo priamo predou mnou – spoločensky prijateľnejší život som si ani nevedela predstaviť. Stačilo len privoliť.

„Do ktorých vinárstiev si to ešte chceš ísť?“ opýtala som sa trochu váhavo.

Pokrčil plecami a podal kreditku pánu Reedovi. „Asi pôjdem do hotela a zdriemnem si. Pokojne choď bezo mňa. Cestou sem sme prešli okolo jedného – zájdeš tam aj pešo. Tuším sa volalo Ravenswood.“

Mala som podozrenie, že ma skúša, aby videl, čo spravím. Postavili sme sa, rozlúčili s Reedom a Ethan ma pobožkal na čelo. Videlo sa mi, že odmeranejšie než zvyčajne.

„Uvidíme sa neskôr,“ povedala som. „Mimochodom, asi som v tom vinárstve zabudla peňaženku.“

„Bože, Hannah.“

Neznášal, keď som strácala alebo kazila veci, čo sa mi stávalo pravidelne.

Zvrtol sa a pobral k hotelu. Stála som pred reštauráciou a pozorovala ho. Uvažovala som, či sa obzrie. Neobzrel.